

II

(Sdělení)

SDĚLENÍ ORGÁNŮ, INSTITUCÍ A JINÝCH SUBJEKTŮ EVROPSKÉ UNIE

EVROPSKÁ KOMISE

SDĚLENÍ KOMISE

o použití ustanovení čl. 26 odst. 3 nařízení (EU) č. 1169/2011

(2020/C 32/01)

1 ÚVOD

V souladu s čl. 26 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011 o poskytování informací o potravinách spotřebitelům ⁽¹⁾ (dále jen „nařízení“) platí, že je-li uváděna země původu nebo místo provenience potravin a nejedná se o stejnou zemi nebo místo, z nichž pochází její primární složka, uvede se rovněž země původu nebo místo provenience dané primární složky, nebo se alespoň uvede, že se země původu nebo místo provenience primární složky liší od země původu nebo místa provenience potravin.

Dne 28. května 2018 přijala Komise prováděcí nařízení Komise (EU) 2018/775 ⁽²⁾ (dále jen „prováděcí nařízení“), které stanoví podmínky použití čl. 26 odst. 3 nařízení. Prováděcí nařízení zejména objasňuje a harmonizuje způsob, jakým musí být označován původ primární složky (primárních složek).

Účelem tohoto sdělení Komise je poskytnout provozovatelům potravinářských podniků a vnitrostátním orgánům pokyny k použití ustanovení čl. 26 odst. 3 nařízení. Toto sdělení je třeba vykládat ve spojení s dalšími příslušnými ustanoveními nařízení a prováděcího nařízení. Těmito pokyny není dotčen zejména zákaz poskytování zavádějících informací spotřebitelům stanovený v článku 7 nařízení. Toto sdělení objasňuje ustanovení, která jsou již obsažena v platných právních předpisech. Neukládá žádné další povinnosti nad rámec těch, které vyplývají z těchto právních předpisů, ani nezavádí další požadavky na dotčené provozovatele a příslušné orgány.

Toto sdělení má pouze pomoci občanům, provozovatelům podniků a příslušným vnitrostátním orgánům při použití čl. 26 odst. 3 nařízení a prováděcího nařízení. Pouze Soudní dvůr Evropské unie je oprávněn závazně vykládat právo Unie. Názory vyjádřené v tomto sdělení nemohou předjímat stanovisko, které Evropská komise případně zaujme před unijními a vnitrostátními soudy.

2 OTAZKY TÝKAJÍCÍ SE OBLASTI PŮSOBNOSTI ČL. 26 ODS. 3
NAŘÍZENÍ

V čl. 26 odst. 3 prvním pododstavci nařízení jsou stanoveny dvě podmínky pro použití zvláštních požadavků na označování pro primární složky: 1) uvedení údaje o zemi původu nebo místě provenience konečné potravin; a 2) uvedení informace, že se země původu nebo místo provenience potravin liší od země původu nebo místa provenience primární složky.

Podle čl. 26 odst. 3 druhého pododstavce se zvláštní povinnosti týkající se označování obsažené v čl. 26 odst. 3 prvním pododstavci použijí pouze na případy, které spadají do oblasti působnosti prováděcího nařízení ve smyslu článku 1 prováděcího nařízení.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 304, 22.11.2011, s. 18.

⁽²⁾ Úř. věst. L 131, 29.5.2018, s. 8.

Oblast působnosti prováděcího nařízení má dvě omezení:

Za prvé, čl. 1 odst. 1 prováděcího nařízení upřesňuje, že země původu nebo místo provenience potraviny se uvádí „prostřednictvím údajů, jako jsou prohlášení, vyobrazení, symboly nebo výrazy označující místa nebo zeměpisné oblasti, s výjimkou zeměpisných výrazů, které jsou součástí vžitých a obecných názvů a doslova označují původ, ale obecně nejsou chápány jako údaj o zemi původu nebo místu provenience“.

Za druhé, čl. 1 odst. 2 prováděcího nařízení stanoví, že „zeměpisná označení chráněná na základě nařízení (EU) č. 1151/2012⁽³⁾, nařízení (EU) č. 1308/2013⁽⁴⁾, nařízení (ES) č. 110/2008⁽⁵⁾ nebo nařízení (EU) č. 251/2014⁽⁶⁾ nebo na základě mezinárodních dohod“, jakož i zapsané ochranné známky, pokud tyto známky představují označení původu, nespádají do oblasti působnosti prováděcího nařízení. V 6. bodě odůvodnění prováděcího nařízení se s ohledem na tuto druhou výjimku vyjasňuje, že i když se čl. 26 odst. 3 nařízení v zásadě musí použít i na případy popsané v této druhé výjimce, příslušná prováděcí pravidla je nezbytné dále prozkoumat a budou přijata později.

2.1. Odkaz na provozovatele potravinářského podniku

2.1.1. *Může název / obchodní firma a adresa provozovatele potravinářského podniku, které jsou uvedeny na etiketě, být důvodem k použití čl. 26 odst. 3 nařízení?*

Podle 29. bodu odůvodnění a čl. 2 odst. 2 písm. g) nařízení údaje týkající se názvu, obchodní firmy nebo adresy provozovatele potravinářského podniku uvedené na etiketě nepředstavují údaj o zemi původu nebo místě provenience potraviny ve smyslu nařízení. Odkazy na právní subjekt provozovatele potravinářského podniku proto v zásadě nejsou důvodem k použití čl. 26 odst. 3 nařízení.

Takové údaje by však mohly být považovány za zavádějící na základě článku 7 nařízení, pokud jde o skutečnou zemi původu nebo místo provenience potraviny, jsou-li jasně zdůrazněny na obalu a byl-li konkrétní původ nebo místo provenience viditelně uveden a tento původ se liší od původu primární složky potraviny. Příslušné vnitrostátní orgány by měly tyto případy posoudit s přihlédnutím ke všem informacím uvedeným na etiketě a k celé obchodní úpravě produktu.

2.2. Obchodní značky

2.2.1. *Mohou být obchodní značky, které nejsou chráněny zapsanými ochrannými známkami, jak je uvedeno v čl. 1 odst. 2 prováděcího nařízení, důvodem k použití čl. 26 odst. 3 nařízení?*

Ustanovení čl. 1 odst. 2 prováděcího nařízení upřesňuje, že ačkoli označení původu, která jsou součástí zapsaných ochranných známek, spadají do oblasti působnosti čl. 26 odst. 3 nařízení, prováděcí nařízení se na tato označení nevztahuje, dokud nebudou přijata zvláštní pravidla týkající se použití čl. 26 odst. 3 na taková označení. Normotvůrce EU uznal zvláštní povahu a cíle zapsaných ochranných známek, na něž se vztahují zvláštní právní předpisy Unie, a Komise proto bude dále zkoumat, jak musí být uvedeno označení původu primární složky, jež má být uvedeno podle čl. 26 odst. 3 nařízení, je-li to u těchto označení vyžadováno. Součástí této dočasné výjimky naproti tomu nejsou obchodní značky obsahující zeměpisná prohlášení, která jsou nezapsanými ochrannými známkami, a proto se na ně prováděcí nařízení vztahuje nad rámec povinností vyplývajících z čl. 26 odst. 3 nařízení.

⁽³⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1151/2012 ze dne 21. listopadu 2012 o režimech jakosti zemědělských produktů a potravin (Úř. věst. L 343, 14.12.2012, s. 1).

⁽⁴⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013 ze dne 17. prosince 2013, kterým se stanoví společná organizace trhů se zemědělskými produkty a zrušují nařízení Rady (EHS) č. 922/72, (EHS) č. 234/79, (ES) č. 1037/2001 a (ES) č. 1234/2007 (Úř. věst. L 347, 20.12.2013, s. 671).

⁽⁵⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 110/2008 ze dne 15. ledna 2008 o definici, popisu, obchodní úpravě, označování a ochraně zeměpisných označení lihovin a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 1576/89 (Úř. věst. L 39, 13.2.2008, s. 16).

⁽⁶⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 251/2014 ze dne 26. února 2014 o definici, popisu, obchodní úpravě, označování a ochraně zeměpisných označení aromatizovaných vinných výrobků a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 1601/91 (Úř. věst. L 84, 20.3.2014, s. 14).

2.3. Název potravin

2.3.1. Mají se vžitá názvy obsahující zeměpisná prohlášení považovat za údaj o zemi původu nebo místu provenience potravin?

V čl. 2 odst. 2 písm. o) nařízení je „vžitý název“ definován jako název, který je v členském státě, kde se daná potrava prodává, přijat spotřebiteli jako název potravin, aniž by potřeboval další vysvětlení.

Podle 8. bodu odůvodnění a čl. 1 odst. 1 prováděcího nařízení vžitá a obecná názvy, včetně zeměpisných výrazů, které doslova označují původ, ale obecně nejsou chápány jako údaj o zemi původu nebo místu provenience, do oblasti působnosti prováděcího nařízení nespádají. Tyto názvy často označují zeměpisné místo, region nebo zemi, kde se daná potrava původně vyráběla nebo uváděla na trh, a časem se stala obecným/vžitým názvem pro určitou skupinu potravin. Pokud taková obecná označení a vžitá názvy nemají vliv na to, jak spotřebitel vnímá určitý zeměpisný původ dané potravin, jejich použití není důvodem k použití čl. 26 odst. 3 nařízení.

Příklad: frankfurtské párky.

Vzhledem k tomu, že se tato otázka týká pohledu spotřebitelů v každém jednotlivém členském státě a že existují významné rozdíly v tom, jak spotřebitelé tyto aspekty v různých státech EU vnímají, je třeba zvážit případ od případu, zda je pro spotřebitele specifický název jasně srozumitelný jako obecný/vžitý název.

2.3.2. Mají být zákonné názvy, které obsahují zeměpisné prohlášení, považovány za údaj o zemi původu nebo místu provenience potravin?

Podle čl. 2 odst. 2 písm. n) nařízení se „zákonným názvem“ rozumí název potravin stanovený v předpisech Unie, které se na ni vztahují, nebo při neexistenci těchto předpisů Unie název uvedený v právních a správních předpisech platných v členském státě, kde se daná potrava prodává konečnému spotřebiteli nebo zařízením společného stravování.

Jinými slovy, tyto názvy jsou kodifikovanými vžitými názvy, v jejichž případě normotvůrce považoval za důležité harmonizovat jejich používání a často složení výrobků, které definují, aby bylo zajištěno, že budou splněna očekávání spotřebitelů, pokud jde o charakteristiky potravin prodávaných pod specifickým názvem.

S ohledem na výše uvedené nelze zákonné názvy obsahující zeměpisné prohlášení považovat za označení původu ve smyslu čl. 26 odst. 3 nařízení, jestliže normotvůrce již čl. 26 odst. 3 zohlednil.

2.4. Různá prohlášení na etiketě

2.4.1. Mají být výrazy jako „vyrobena v“, „made in“, „zhotoveno v“ a „výrobek (určité země)“, po nichž následuje zeměpisné prohlášení, považovány za údaj o zemi původu nebo místu provenience potravin?

Prohlášení jako „vyrobena v (jméno země)“, „made in (jméno země)“, „zhotoveno v (jméno země)“ spotřebitelé spojují s označením původu ve smyslu čl. 26 odst. 3, a měla by proto být v zásadě považována za údaj o zemi původu nebo místu provenience potravin. Kromě toho tyto výrazy označují výrobní proces, což by v případě zpracovaných potravin mohlo odpovídat významu země původu pro účely nařízení, jak je definován v čl. 60 odst. 2 celního kodexu Unie, (7) tj. poslední podstatné hospodářsky odůvodněné zpracování nebo opracování potravin, které vyústilo v nový výrobek nebo představuje důležitý stupeň výroby.

Obdobně prohlášení „výrobek (určité země)“ spotřebitel obecně chápe jako označení původu ve smyslu čl. 26 odst. 3 nařízení. Kromě toho výraz „výrobek (určité země)“ rovněž pravděpodobně spotřebiteli naznačuje, že potrava jako celek, včetně jejích složek, pochází ze země uvedené na etiketě.

(7) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. října 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (přepřpracované znění), (Úř. věst. L 269, 10.10.2013, s. 1).

2.4.2 Mají být prohlášení jako „baleno v“ nebo „vyrobeno/zhotoveno X pro Y“, po nichž následuje jméno provozovatele potravinářského podniku a jeho adresa, považována za uvedení země původu nebo místa provenience potraviny?

Prohlášení „baleno v“ jasně uvádí místo, kde byla potravina balena, a spotřebitel je obecně jako takové nevnímá jako označení původu ve smyslu čl. 26 odst. 3 nařízení. Z tohoto důvodu daný výraz nelze považovat za uvedení země původu nebo místa provenience potraviny bez ohledu na to, že označuje zeměpisné místo.

Výrazy jako „vyrobeno/zhotoveno/baleno (kým)“ (jméno provozovatele potravinářského podniku, po němž následuje jeho adresa) nebo „vyrobeno/zhotoveno X pro Y“ výslovně označují příslušného provozovatele potravinářského podniku a obecně není pravděpodobné, že by spotřebiteli implikovaly označení původu potraviny. Jak je uvedeno v bodě 2.1.1 tohoto sdělení, údaje týkající se názvu, obchodní firmy nebo adresy provozovatele potravinářského podniku uvedené na etiketě nepředstavují údaj o zemi původu nebo místě provenience potraviny ve smyslu nařízení.

Na vnímání spotřebitelů však působí složky etikety jako celek, včetně obchodní úpravy výrobku jako celku. Proto je třeba při posuzování možné zavádějící povahy informací o potravině s ohledem na její původ vzít v úvahu celý obal.

2.4.3. Mají být zkratky, vyobrazení nebo jakákoli jiná prohlášení doplněná dobrovolně pouze s cílem pomoci spotřebitelům, aby na vícejazyčných etiketách našli údaj v rodném jazyce, považovány za údaj o zemi původu nebo místu provenience potraviny?

Tyto údaje by neměly být považovány za označení původu, pokud je jasné, že se jedná o různé jazykové verze informací o potravinách uvedených na etiketě.

2.4.4. Mají být prohlášení jako „druh“, „typ“, „styl“, „receptura“, „inspirováno (čím, kým)“ nebo „à la“ včetně zeměpisného prohlášení považována za uvedení země původu nebo místa provenience potraviny?

Prohlášení jako „druh“, „typ“, „styl“, „receptura“, „inspirováno (čím, kým)“ nebo „à la“ obvykle odkazují na recepturu nebo zvláštní charakteristiky potraviny nebo jejího zpracování a jako taková by neměla být v zásadě považována za označení původu.

Při posuzování možného zavádějícího charakteru informací o potravině s ohledem na její původ však musí být brán v úvahu obal jako celek. Je třeba rovněž konstatovat, že v duchu článku 7 nařízení jsou výše uvedená prohlášení opodstatněná pouze v případech, že daná potravina má zvláštní charakteristiky či povahu, nebo prošla určitým výrobním postupem, který určuje deklarovaný odkaz na zeměpisné místo uvedené na etiketě.

2.4.5. Mohl by být za uvedení země původu nebo místa provenience potraviny považován národní symbol nebo barvy vlajky?

Z pohledu spotřebitele představují vlajky a/nebo mapy nejrelevantnější způsob, jakým je identifikováno označení původu. Jasně a viditelně vlajky a/nebo mapy odkazující na konkrétní zeměpisné území by proto měly být v zásadě považovány za označení původu, a být tedy důvodem k použití čl. 26 odst. 3 nařízení. Rovněž jiné národní symboly, jako je rozeznatelná národní památka, krajina nebo osoba, může spotřebitel vnímat jako označení původu potraviny. Avšak vzhledem k tomu, že to, jak je spotřebitel vnímá, závisí na konkrétním výrobku a konkrétní zemi, je třeba tato grafická znázornění posuzovat případ od případu. V této souvislosti by členské státy měly zejména vzít v úvahu umístění symbolů / grafického znázornění, jejich velikost, barvu, velikost písma a celkový kontext označení potraviny, tj. brát zřetel na to, aby označení jako celek nebylo pro spotřebitele matoucí, pokud jde o původ potraviny.

Pokud jde o obchodní značky, použití čl. 26 odst. 3 nařízení je nastíněno v bodě 2.2.1 tohoto sdělení.

Zvláštní pozornost by měla být věnována používání vyobrazení a dalších prohlášení, která odkazují na národní/místní událost, nebo národní/místní sportovní tým coby výraz holdu dané události. Vzhledem k jejich příležitostné povaze je třeba tyto údaje posuzovat případ od případu, aby se určilo, zda je důvod k použití čl. 26 odst. 3.

2.4.6. Mohou být důvodem k použití čl. 26 odst. 3 nařízení další prohlášení uvedená na etiketách potravin, jež nesou zeměpisná označení chráněná podle právních předpisů EU nebo na základě ochranných známek?

Dokud nebudou přijata zvláštní pravidla, prováděcí nařízení se nevztahuje na zeměpisná označení chráněná podle právních předpisů EU, ani na zapsané ochranné známky uvedené v čl. 1 odst. 2 dotčeného nařízení. V případech, kdy potravina rovněž nese další vizuální prohlášení, včetně těch, která odkazují na stejná nebo různá zeměpisná místa, by však tato prohlášení spadala do oblasti působnosti prováděcího nařízení, pokud budou splněny podmínky čl. 26 odst. 3 nařízení.

2.5. Jaký je vzájemný vztah mezi ustanoveními prováděcího aktu a právními předpisy EU týkajícími se ekologických potravin?

Nařízení Rady (ES) č. 834/2007^(*) („nařízení o ekologické produkci“) stanoví obecný rámec pro pravidla ekologické produkce, včetně ustanovení o používání výrazů označujících ekologickou produkci. Uvedené nařízení mimoto stanoví podmínky pro označování ekologických produktů a používání loga EU a požaduje, aby při užití takového loga byl uveden údaj o místě provenience, kde byly vyprodukovány zemědělské suroviny, z nichž se produkt skládá. Tato pravidla poskytnou spotřebiteli informace rovnocenné informacím, které jsou určeny v čl. 26 odst. 3.

Podle čl. 1 odst. 4 nařízení se toto použije, aniž jsou dotčeny požadavky na označování stanovené ve zvláštních předpisech Unie týkajících se určitých potravin. V této souvislosti je třeba ustanovení nařízení o ekologické produkci považovat za *lex specialis* a mají přednost před čl. 26 odst. 3 nařízení. Při užití loga EU pro ekologickou produkci se tudíž čl. 26 odst. 3 nařízení nepoužije.

3. IDENTIFIKACE PRIMÁRNÍ SLOŽKY

Podle čl. 2 odst. 2 písm. q) nařízení se „primární složkou“ rozumí jedna nebo více složek potravin, které tvoří více než 50 % této potravin nebo které jsou pro spotřebitele obvykle spojeny s názvem potravin a u nichž je ve většině případů vyžadován údaj o množství.

3.1. Jak by měla být primární složka identifikována?

Pro účely čl. 26 odst. 3 nařízení jsou provozovatelé potravinářských podniků povinni poskytovat informace o primární složce (primárních složkách) dané potravin, a to na základě definice stanovené v čl. 2 odst. 2 písm. q) nařízení.

Právní definice primární složky rozeznává dva druhy kritérií, podle nichž se určí primární složka potravin: a) kvantitativní, podle něž daná složka tvoří více než 50 % této potravin, a b) kvalitativní, podle něž je daná složka pro spotřebitele obvykle spojena s názvem potravin.

Při poskytování informací o primární složce (primárních složkách) potravin by provozovatelé potravinářských podniků měli vzít v úvahu různé prvky. Kromě kvantitativního složení potravin musí zejména pečlivě zvážit její zvláštní charakteristiky, povahu a obchodní úpravu etikety jako celek. Musí rovněž zvážit vnímání a očekávání spotřebitelů, pokud jde o informace poskytnuté o dané potravine. Provozovatelé potravinářských podniků by měli vzít v úvahu, zda označení původu konkrétní složky může podstatně ovlivnit rozhodnutí spotřebitelů o koupi a zda by neexistence takového označení původu spotřebitele uvedla v omyl.

Je třeba rovněž uvést, že v duchu článku 7 nařízení nesmí být poskytnuté informace týkající se označení původu primární složky zavádějící a v žádném případě by neměly obcházet ustanovení a cíle stanovené v čl. 26 odst. 3 nařízení.

Príslušné orgány členských států prosazují řádné provádění výše uvedených ustanovení nařízení.

3.2. Může mít potravina více než jednu primární složku? Pokud ano, měl by být u potravin, která obsahuje více než jednu primární složku, uveden původ všech primárních složek?

V čl. 2 odst. 2 písm. q) nařízení se v definici „primární složky“ uvádí, že primární složkou může být složka (za použití tvaru singuláru) nebo složky (za použití tvaru plurálu). Podle této formulace by se měl vyvodit závěr, že definice „primární složky“ umožňuje, aby měla potravina více než jednu primární složku.

Kromě toho z ustanovení čl. 26 odst. 3 nařízení vyplývá, že pokud provozovatel potravinářského podniku na základě této definice zjistí více než jednu primární složku, musí být uvedena země původu nebo místo provenience všech těchto primárních složek.

^(*) Nařízení Rady (ES) č. 834/2007 ze dne 28. června 2007 o ekologické produkci a označování ekologických produktů a o zrušení nařízení (EHS) č. 2092/91 (Úř. věst. L 189, 20.7.2007, s. 1).

3.3. Může se stát, že z použití definice primární složky nevyplyne žádná primární složka potraviny?

Pro účely čl. 26 odst. 3 nařízení je třeba nejprve posoudit, zda má být některá složka potraviny na základě definice stanovené v čl. 2 odst. 2 písm. q) nařízení považována za její primární složku. To znamená, že potravina nebude mít žádnou primární složku ve smyslu nařízení, pokud žádná z jejích složek netvoří více než 50 % této potraviny, žádná z jejích složek není pro spotřebitele obvykle spojena s názvem potraviny a není u ní ve většině případů vyžadován údaj o množství.

3.4. Vztahuje se čl. 26 odst. 3 nařízení, a tudíž i prováděcí nařízení, na jednosložkové produkty?

Ustanovení čl. 26 odst. 3 nařízení by se mohlo vztahovat na zpracovaný jednosložkový produkt, u něhož došlo k jeho poslednímu podstatnému zpracování na jiném místě než v zemi původu surovinové složky, nebo v případě, že byla složka získána z různých míst. Tato situace by vedla k použití čl. 26 odst. 3 nařízení v případě, že je uvedena země původu nebo místo provenience dané potraviny a země původu nebo místo provenience primární složky (jediné složky) se liší od země původu nebo místa provenience potraviny.

3.5. Pokud je spotřebitelům dobře známo, že primární složku potraviny lze získat pouze ze zdrojů mimo EU, měl by být uváděn její původ?

Nařízení nestanoví žádné osvobození od povinnosti uvádět zemi původu nebo místo provenience primárních složek, pokud se liší od země původu nebo místa provenience potraviny. Proto i v případě, že primární složku potraviny lze získat pouze mimo EU a označení původu uvedené ve vztahu ke konečné potraviny odkazuje na EU (nebo členský stát (členské státy)), musí být podle ustanovení čl. 26 odst. 3 nařízení uvedeno označení původu dané primární složky.

3.6. Je možné, aby primární složka byla směsnou složkou?

Podle čl. 2 odst. 2 písm. h) nařízení se „směsnou složkou“ rozumí složka, která je sama vyrobena z více než jedné složky.

Směsná složka spadá do oblasti působnosti čl. 26 odst. 3 nařízení, pokud splňuje podmínky definice primární složky stanovené v čl. 2 odst. 2 písm. q) nařízení.

Pokud musí být v souladu s čl. 26 odst. 3 nařízení uvedeny informace o původu primární složky a primární složka je směsnou složkou, provozovatelé potravinářských podniků musí uvést informace v patřičném rozsahu, které nejlépe odpovídají konkrétní potraviny. V této souvislosti by měli vzít v úvahu zvláštní povahu dané potraviny, její složení a výrobní proces, chápání, očekávání a zájem ze strany spotřebitelů v souvislosti s označením původu primární složky v rámci směsné složky (místo, odkud primární složka v rámci směsné složky pochází, jako je místo sklizně nebo místo hospodaření), jakož i způsob, jakým jsou složky v rámci směsné složky uvedeny v seznamu složek.

Je třeba rovněž uvést, že v duchu článku 7 nařízení nesmí být informace poskytované ve vztahu k označení původu směsné složky zavádějící a v žádném případě by neměly obcházet ustanovení a cíle stanovené v čl. 26 odst. 3 nařízení.

Příslušné orgány členských států prosazují řádné provádění výše uvedených ustanovení nařízení.

4. ZEMEPIŠNE UROVNE

Aby spotřebitelé mohli činit informovaná rozhodnutí, prováděcí nařízení stanoví zvláštní pravidla, která se použijí v případě, že je uvedena země původu nebo místo provenience primární složky na základě čl. 26 odst. 3 nařízení. Účelem těchto pravidel je zajistit, aby tyto informace byly dostatečně přesné a smysluplné.

Za tímto účelem čl. 2 písm. a) prováděcího nařízení harmonizuje zeměpisné oblasti, na něž musí označení původu primární složky odkazovat.

4.1. Bylo by možné uvést zemi původu nebo místo provenience téže primární složky odkazem na odlišné zeměpisné úrovně (např. „EU a Švýcarsko“)?

V článku 2 prováděcího nařízení je uveden seznam zeměpisných oblastí, na něž by údaj o primární složce měl odkazovat. Za účelem splnění požadavků čl. 26 odst. 3 nařízení musí provozovatelé potravinářských podniků zvolit jednu ze zeměpisných oblastí uvedených v čl. 2 písm. a) prováděcího nařízení. Ze znění tohoto ustanovení vyplývá, že prováděcí nařízení neumožňuje pro jednu primární složku kombinovat různé zeměpisné úrovně, které jsou v něm uvedeny.

Příklady:

- „Švýcarsko“ odpovídá zeměpisné oblasti stanovené v čl. 2 písm. a) bodě iv). Naopak, „EU“ odpovídá zeměpisné oblasti stanovené v čl. 2 písm. a) bodě i). Tyto dvě úrovně čl. 2 písm. a) prováděcího nařízení neumožňuje kombinovat.

Provozovatelé potravinářských podniků však mohou doplnit údaje „EU“ a „mimo EU“ o další informace, jsou-li v souladu s obecnými požadavky stanovenými v nařízení, pokud jde o poskytování dobrovolných informací o potravinách (článek 36 nařízení). Tyto informace by zejména neměly uvádět v omyl nebo být matoucí. V této souvislosti mohou provozovatelé potravinářských podniků uvést „Švýcarsko“ jako další dobrovolnou informaci doplňující údaj „mimo EU“.

Příklad:

- „EU a mimo EU (Švýcarsko)“
- „EU (Španělsko) a mimo EU (Švýcarsko)“

4.2. Bylo by možné kombinovat členské státy a třetí země s cílem uvést zemi původu nebo místo provenience primární složky?

Ustanovení čl. 2 písm. a) bodu iv) prováděcího nařízení umožňuje uvést jako označení původu primární složky členský stát / členské státy **nebo** třetí země. To znamená, že provozovatelé mohou zvolit jeden z těchto údajů nebo oba.

5. UMÍSTENÍ A ZPUSOB UVADENÍ INFORMACÍ

Informace poskytované ve vztahu k primární složce v souladu s nařízením by měly doplňovat informace poskytované spotřebitelům o zemi původu nebo místě provenience potravin. Měly by být dobře viditelné a snadno čitelné, a je-li to vhodné, nesmazatelné. Za účelem dosažení tohoto cíle stanoví článek 3 prováděcího nařízení pravidla pro umístění a způsob uvádění daných informací.

5.1. Bylo by možné uvést zemi původu primární složky za použití kódů zemí?

Podle čl. 9 odst. 1 písm. i) nařízení se údaje o zemi původu nebo místě provenience povinně uvádějí v případech, které určuje článek 26 nařízení. Kromě toho čl. 9 odst. 2 nařízení stanoví, že údaje uváděné povinně podle čl. 9 odst. 1 nařízení se uvádějí slovy a čísly a mohou být rovněž vyjádřeny piktogramy nebo symboly.

Z ustanovení nařízení vyplývá, že země původu primární složky musí být vždy uvedena slovy. V tomto ohledu musí členské státy posoudit, zda lze některé kódy zemí považovat za slova. Kód země by zejména mohl být přijatelný, pokud lze důvodně očekávat, že jej spotřebitelé v zemi prodeje budou správně chápat a nebude pro ně zavádějící. Mohlo by se jednat například o zkratky jako „UK“, „USA“ nebo „EU“.

5.2. Obsahuje-li název produktu označení původu a název produktu se nachází na několika místech balení, mělo by se označení původu primární složky uvést u každého výskytu označení názvu na potravině? Tatáž otázka se týká grafických znázornění, jako jsou vlajky

V čl. 3 odst. 2 prováděcího nařízení se stanoví, že pokud jsou země původu nebo místo provenience potravin uvedeny slovy, informace o původu primární složky se uvádějí ve stejném zorném poli jako údaje o zemi původu nebo místě provenience potravin. Prováděcí nařízení neposkytuje flexibilitu, která by umožnila uvádět původ primární složky pouze jednou, pokud je na etiketě uvedeno označení původu konečné potraviny několikrát.

Z nařízení vyplývá, že označení původu primární složky musí být uvedeno pro spotřebitele jasným a viditelným způsobem, a to vždy ve stejném zorném poli jako označení původu výrobku, včetně vlajek. V případě, že se tedy na obalu opakuje obchodní označení obsahující označení původu nebo vlajky, musí být odpovídajícím způsobem zopakována rovněž informace o původu primární složky (primárních složek).

5.3. Vztahuje se čl. 13 odst. 3 nařízení rovněž na označení původu primární složky uvedené v souladu s ustanoveními prováděcího nařízení?

Článek 13 nařízení stanoví obecné zásady, jimiž se řídí způsob uvádění povinných údajů o potravinách stanovených v čl. 9 odst. 1 nařízení, a tudíž rovněž údajů o zemi původu nebo místu provenience v případech, které určuje článek 26 (čl. 9 odst. 1 písm. i) nařízení). Ustanovení článku 13 nařízení by se měla použít, aniž jsou dotčeny zvláštní předpisy Unie týkající se určitých skupin potravin.

Prováděcí nařízení stanoví zvláštní požadavky na způsob uvádění informací o označení původu primární složky. Zejména článek 3 uvedeného nařízení stanoví, že se tyto informace uvádějí ve stejném zorném poli jako údaje o zemi původu nebo místu provenience potraviny a písmem, jehož střední výška představuje alespoň 75 % střední výšky písma, jímž je uvedena země původu potraviny. Dále stanoví, že informace o označení původu primární složky se v každém případě uvádějí písmem o velikosti, která není menší než 1,2 mm.

Výše uvedené zvláštní požadavky prováděcího nařízení by měly být doplněny horizontálními ustanoveními článku 13 nařízení, která by měla platit kumulativně.

V čl. 13 odst. 3 nařízení se stanoví výjimka, pokud jde o požadovanou velikost písma povinných údajů u malých balení (jejichž plocha je menší než 80 cm²). Vzhledem k tomu, že se ustanovení článku 13 nařízení vztahují na povinné údaje uvedené v čl. 9 odst. 1 nařízení, vztahují se rovněž na označení původu primární složky uvedené v souladu s čl. 26 odst. 3 nařízení. V případě obalů nebo nádob, jejichž největší plocha je menší než 80 cm², musí být střední výška písma uvedená v čl. 3 odst. 2 prováděcího nařízení nejméně 0,9 mm.
